

דף קנג.

עין משפט ב.

או"ח סימן רסו סעיף א

א. היה בדרך וקידש עליו היום, והיה עמו מעות ויש לו חמורו וגם יש עמו אינו יהודי לא יניח כיסו על חמורו שהוא מצוה על שביתת בהמתו^ט, אלא נותן כיסו לאינו יהודי^י להוליכו לו ולמוצאי שבת לוקחו ממנו, ואפי' לא נתן לו שכר על זה, ואפי' שנתן לו אותו משחשיכה^כ מותר.

ב. מצא מציאה אינו יכול ליתנה לאינו יהודי^ל, אלא א"כ באה לידו מבעוד יום שאז זה ככיסו.

או"ח סימן רסו סעיף ה

ה. ט. י"א דדוקא מי שהחשיך לו בדרך שסבור שיש לו עדיין זמן ביום, אבל מי שיצא מביתו סמוך לחשיכה ושכח והוציא לר"ה בזה לא התירו לו שום דרך היתר מהדרכים הנזכרים^מ.

ט. שבת קנ"ג, ואם החמור של העכו"ם יניחנו עליו דאין מצווה עליו, אבל אם שכר החמור מעכו"ם י"א דמצווה עליו משום שביתתו, ודוקא שכר החמור, אבל שכר גוי להוליך לו דבר לא שכר חמורו, כה"ח אות א'-ב'.

י. דאם לא נתיר לו יבא לטלטלו ד' אמות בר"ה, כי אדם בהול על ממונו, ואם המשא כבד יתן חמורו לעכו"ם או יפקירנו לחמור כמ"ש בסי' רע"ו סעיף ג'. ובבהמת חבירו חייב בה משום מחמר, מ"א ס"ק ה'. ועיין כה"ח אות א'. ובכה"ח אות ה' די"א דאם הכיס מכוסה בכיסו ואינו נראה מכל צד אין נראה כמטלטל דבר מוקצה וע"כ התירו לתפור באבנט הזהובים ולהוליכם בשבת כיון שמתירא לתת אותם ביד הגוי.

כ. וואף שמעות מוקצים הם, במקום הפסד לא גזרו לאסור טלטול מוקצה, ומשום כך התירו ג"כ לטלטל הכיס פחות מד' אמות, ומ"מ יש ליתנו לא"י מבעוד יום ולא יטלטל מוקצה בשבת, כה"ח אות ז'. ובמ"א ס"ק ג' כתב דהטעם שהתירו לטלטל מוקצה ולתת לגוי אפי' משחשיכה דאם לא נתיר לו יבא להעבירו ד' אמות בר"ה, ולפ"ז במקום שאין ר"ה אסור ליתנו לגוי משחשיכה וכתב הכה"ח באות ה' דסתם דעת מר"ן השו"ע יש לנו ר"ה בזה"ז.

ל. דאינו בהול כ"כ עליה כיון שלא טרח בה, כה"ח אות ט'. ומ"מ גם במציאה מותר לומר לעכו"ם כיסי נפל ואיני יודע מה לעשות, או שאינו אומר לו בלשון ציווי הוליקה לביתי, אלא האם יראה בענין להוליקה לביתי, כה"ח אות ו'.

מ. ב"י בשם רי"ו, אבל אם יצא מבעוד יום מותר גם לרי"ו, מ"א ס"ק י'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

אור"ח סימן שמט סעיף ה

ה. אסור להוליך החפץ פחות פחות מד' אמות ^ז אפי' בבין השמשות ^ח ואפי' בכרמלית.

אור"ח סימן רפו סעיף ב

עין משפט ג.

ג. אם אין עמו אינו יהודי מניחו על חמורו ^ע, וכדי שלא יבא לידי מחמר שהוא איסור להנהיג את החמור ^פ כשיש עקירה והנחה, יראה להניחו לאחר שעקר החמור יד ורגל ללכת דלאו עקירה היא ^צ, וכן כשהוא עומד ^ק לוקח ממנו כיסו מעליו, ולאחר שיחזור החמור לעקור יד ורגל שוב יניח אותו עליו.

וי"א שצריך ליזהר מלהנהיג בקול רם החמור כל זמן שהכיס עליו.

הגה: הוא לא ירכב על החמור אלא ילך ברגליו, ואם הוא צריך לצאת חוץ לתחום מפני שמתירא מן הלסטים או שאר סכנה, אפי' הוא בתוך התחום יכול לישוב על החמור ולרכב עליו ^ר.

ג. דחיישינן שמא יוליך ארבע אמות בבת אחת ויבא לידי איסור תורה, ודוקא במוליך כמה פעמים פחות פחות ד' אמות אסרו אבל במוליך רק בפעם אחת פחות מד' אמות מותר. מ"ב אות ט"ז.

ס. כיון שהוא קרוב לבוא לידי מלאכה מן התורה גזרו בזה, וגם בכרמלית אסרו דאם נתיר קרוב הדבר שיוליך ד' אמות בבת אחת, ט"ז. ועיין במ"ב אות י"ט.

ע. וה"ה באינו מאמינו מניחו על החמור, מ"א ס"ק ד'.

פ. כשהיא טעונה וחייב אם עושה עקירה והנחה, ט"ז ס"ק ב'. ולא נקט איסור שביתת בהמתו אלא מדין איסור מחמר כדי להשמיענו אפי' באין הבהמה שלו יש איסור מחמר, וכ"ש אם היא שלו חייב שנים, משום שביתת בהמתו ומשום מחמר, וכ"כ הריב"ש בס' כ"ד, מ"א ס"ק ה'.

צ. ואפי' בכה"ג שאין איסור מחמר, ג"כ עדיף שיתנה לגוי כיון שאם לא יזהר בכך יעבור על איסור תורה, מ"א ס"ק ו' מהר"ן.

ק. הגם שעשה הנחה כיון שזה בלי עקירה אין חיוב ויש רק איסור, אבל הרמב"ם כתב שיקחנו מעליה לפני שתעמוד כדי שלא יהיה לא עקירה ולא הנחה, רמב"ם פ"כ הלכה ו', וכה"ח אות י"ז.

ר. דאז הוא למעלה מעשרה ואיבעיא בגמ' אם יש איסור תחומין למעלה מעשרה ע"כ עדיף שיהיה רכוב. ועיין בכה"ח אות י"ח-י"ט.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ד.

או"ח סימן רפו פעיף ט

ט. י. הגיע לחצר החיצונה ש המשתמרת נוטל מעל החמור ת כלים הניטלים, ושאינם נטלים משחרר החבלים והם נופלים. ואם היתה טעונה כלי זכוכית שאסור לטלטלם מניח תחתיהם כרים וכסתות שיכול לשומטן אח"כ, אבל אם המשא כבד ולא יוכל לשמוט הכרים אסור שזה מבטל כלי מהיכנו א, אלא פורק אותם בנחת ב אבל לא ישהה אותם על הבהמה משום צער בעלי חיים.

עין משפט ו.ז.

או"ח סימן רפו פעיף א

עיין לעיל עין משפט אות ב

עין משפט ז.

או"ח סימן רפו פעיף א

עיין לעיל עין משפט אות ב

עין משפט ט.

או"ח סימן רפו פעיף ג

ג. ד. היה עמו חמור וחרש שוטה וקטן, יניחנו על החמור ולא יתן כיסו לאחד מאלו ג.

ש. צ"ל דלגבי בהמתו לא החמירו כ"כ שתעמוד בריחוק קצת לפני הפתח כדי לזרוק אותה כלאחר יד כמו בסעיף י"א, מ"א ס"ק י"א, אבל להרמב"ם צריך לעשות כן גם לבהמתו, כה"ח אות מ'.

ת. ואפי' יותר מט"ו סאה מותר משום צער בעלי חיים, משא"כ בעגלה אסור לפנותה כלל כמ"ש בסוף סי' של"ג, מ"א ס"ק י"ב.

א. וְהוּא דְהוּי בְּסִיס לְדַבֵּר הָאֲסוּר, וְהַרְ"ן כִּתְבֵּי דְלִבְטַל כְּלֵי מַהֲיַכְנוּ אֲפִי לְשַׁעַה אֲסוּר, וְכַאן הִתִּירוּ מִשׁוּם הַפְּסֵד מְרֻבָּה, מ"א ס"ק י"ד.

ב. אבל לא יסמוך על הבהמה דהוי משתמש בבע"ח.

ג. וְאִם שִׁמְעוֹת מוֹקְצִים הֵם, בְּמִקוֹם הַפְּסֵד לֹא גִזְרוּ לְאֲסוּר טְלֹטֹל מוֹקְצָה, וּמִשׁוּם כֵּן הִתִּירוּ ג"כ לְטַלְטֵל הַכִּיס פְּחוֹת מִד' אַמּוֹת, וּמ"מ יֵשׁ לִיתְנוּ לֹא"י מִבְּעוֹד יוֹם וְלֹא יִטְלֹטֵל מוֹקְצָה בַּשַּׁבָּת, כְּה"ח אוֹת ז'. וּבִמ"א ס"ק ג' כִּתְבֵּי דֵּהֲטַעַם שֶׁהִתִּירוּ לְטַלְטֵל מוֹקְצָה וְלִתֵּן לְגוּי אֲפִי מִשְׁחֻשִׁיכָה דָּאֵם לֹא נִתִּיר לוֹ יָבֵא לְהַעֲבִירוֹ ד' אַמּוֹת בְּר"ה, וּלְפ"ז בְּמִקוֹם שֶׁאֵין ר"ה אֲסוּר לִיתְנוּ לְגוּי מִשְׁחֻשִׁיכָה וְכִתְבֵּי הַכְּה"ח בְּאוֹת ה' דִּסְתָּם דַּעַת מְר"ן הַשּׁו"ע יֵשׁ לְנוּ ר"ה בְּזֵה"ז.

עין משפט י. אר"ח סימן רסו סעיף ד

ה. היה עמו חרש ושוטה יתן אותו לשוטה^ד, לפי שאין לו דעת כלל.

עין משפט כ.ל. אר"ח סימן רסו סעיף ה

ה. ו. היה עמו שוטה וקטן יתן לשוטה, שהקטן יבא לכלל דעת, ואם היה חרש וקטן יתן אותו למי שירצה^ה מבין שניהם.

דף קנג:

עין משפט א. יו"ד סימן שלא סעיף ל

ב. לד. חמשה אם תרמו אין תרומתן תרומה^ו, והם חרש שוטה וקטן ועכו"ם שתרים של ישראל אפי' ברשותו, והתורם שאינו שלו שלא ברשות הבעלים.

אבל התורם משלו על של אחרים הרי זה תרומה ותיקן פירותיהם, וטובת הנאה שלו שנותנה לכל כהן שירצה.

עין משפט ב. אר"ח סימן רסו סעיף ז

ג. ח. אם אין עמו אף אחד מאלו יטלטלנו פחות פחות מד' אמות^ז, ודוקא

ד. אכל חרש יש לו דעת קלושה, וחרש זה היינו שאינו מדבר ואינו שומע, אבל אם הוא שומע או מדבר פקח הוא, ממשנה תרומות פ"א.

ה. דכל אחד יש לו מעלה על חבירו, חרש יש לו דעת קלושה, וקטן אין לו שום דעת כלל היום, אבל בא לכלל דעת גמורה ועדיף מחרש בזה. ואפי' כשהקטן הוא בן חינוך והוא בנו ג"כ מותר לתת לו, דחנוך זה אינו אלא מדברי סופרים והתירו לו חכמים כדי שלא יבא הוא בעצמו לעשות, כה"ח אות כ"ח מר"ז.

ו. ממשנה ריש תרומות.

ז. דהתירו חז"ל בזה בקושי דאל"כ יבא לטלטלו ד' אמות בר"ה.

אבל מרשות היחיד לכרמלית וכ"ש לר"ה דהאיסור הוא משום הוצאה ולא רק משום טילטול, אסור אפי' בחצי אמה, ט"ז ס"ק ד'. וע"כ המוציאים תינוק למולו בפחות מד' אמות לא יפה הם עושים דמ"מ יש איסור מרשות היחיד לרחוב שהוא כרמלית אלא יוציאנו מרה"י לכרמלית ע"י אינו יהודי, ואח"כ יטלטלנו הישראל בפחות מד' אמות, ט"ז ס"ק ד'. וכתב רי"ו דבכל ד' אמות צריך לשבת ולא מהני עמידה במקום, ט"ז ס"ק ד' מב"י, אבל מהטור בסי' שמ"ח משמע דהעמידה ג"כ מועילה וא"צ דוקא לשבת כל ד' אמות, ויש

כיסו או מציאה שבאה לידו קודם שבת, אבל אם לא באה לידו לפני שבת ^ה אסור.

עין משפט ג. או"ח סימן רסו סעיף ב

ג. אם אין עמו אינו יהודי מניחו על חמורו ^ט, וכדי שלא יבא לידי מחמר שהוא איסור להנהיג את החמור ^י כשיש עקירה והנחה, יראה להניחו לאחר שעקר החמור יד ורגל ללכת דלאו עקירה היא ^כ, וכן כשהוא עומד ^ל לוקח ממנו כיסו מעליו, ולאחר שיחזור החמור לעקור יד ורגל שוב יניח אותו עליו.

וי"א שצריך ליזהר מלהנהיג בקול רם החמור כל זמן שהכיס עליו.

הגה: הוא לא ירכב על החמור אלא ילך ברגליו, ואם הוא צריך לצאת חוץ לתחום מפני שמתיירא מן הלסטים או שאר סכנה, אפי' הוא בתוך התחום יכול לישוב על החמור ולרכב עליו ^מ.

-
- ליזהר בזה כיון שיש בזה מחלוקת, ואם מעביר מחבירו וחבירו לחבירו א"צ לשבת כל ד' אמות דבכל אחד הוי מעשה חדש, ט"ז ס"ק ד'.
  - ה. והרמב"ם בפ' כ' מתיר גם בבאו לידו אחר החשיכה ועיין בכה"ח אות ל"ז.
  - ט. וה"ה באינו מאמינו מניחו על החמור, מ"א ס"ק ד'.
  - י. כשהיא טעונה וחייב אם עושה עקירה והנחה, ט"ז ס"ק ב'. ולא נקט איסור שביתת בהמתו אלא מדין איסור מחמר כדי להשמיענו אפי' באין הבהמה שלו יש איסור מחמר, וכ"ש אם היא שלו חייב שנים, משום שביתת בהמתו ומשום מחמר, וכ"כ הריב"ש בס"י כ"ד, מ"א ס"ק ה'.
  - כ. ואפי' בכה"ג שאין איסור מחמר, ג"כ עדיף שיתנה לגוי כיון שאם לא יזהר בכך יעבור על איסור תורה, מ"א ס"ק ו' מהר"ן.
  - ל. הגם שעשה הנחה כיון שזה בלי עקירה אין חיוב ויש רק איסור, אבל הרמב"ם כתב שיקחנו מעליה לפני שתעמוד כדי שלא יהיה לא עקירה ולא הנחה, רמב"ם פ"כ הלכה ו', וכה"ח אות י"ז.
  - מ. דאז הוא למעלה מעשרה ואיבעיא בגמ' אם יש איסור תחומין למעלה מעשרה ע"כ עדיף שיהיה רכוב. ועיין בכה"ח אות י"ח-י"ט.

עין משפט ה.ו.

או"ח סימן רפו פעיף יא

יא. יב. היתה חבילתו מונחת על כתיפו וקידש עליו היום, רץ עמה ^א עד ביתו, ודוקא רץ אבל ללכת לאט אסור, דכיון שאין היכר יבא לעשות עקירה והנחה ולא אדעתיה, אבל ברץ יש בכך היכר. ובהגיעו לביתו קצת לפני הבית שלא יעשה הכנסה מר"ה לרשות היחיד, משם זורק אותה כלאחר יד ^ב שלא כדרך זריקה כגון מכתיו ולאחוריו.

ג. דוקא שאין עמו כותי ולא בהמה ולא חש"ו, כה"ח אות מ"ט. ואז ע"י שהוא רץ אינו עושה עקירה והנחה באמצע הדרך. וכיון שעושה שינוי בהליכתו יזכור ששבת היום.
ד. ובכה"ג אין איסור תורה דמשום הפסד חבילתו התירו דבר זה.

*****
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777
email: minchat.aaa@gmail.com